

บันทึก

เรื่อง ขอรื้อปัญหาข้อกฎหมาย (กรณีบริษัท Bell Canada International
เสนอให้องค์การโทรศัพท์ฯ เข้าถือหุ้นในบริษัทที่จะจัดตั้งขึ้นใหม่เพื่อให้
บริษัทดังกล่าวดำเนินกิจการโทรศัพท์เอง จะเป็นการขัดต่อพระราชบัญญัติ
โทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ และพระราชบัญญัติ
องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๔๗ หรือไม่)

กระทรวงคมนาคมได้มีหนังสือด่วนมาก ที่ คค ๐๒๐๖/๑๒๖๑๔ ลงวันที่ ๒
ตุลาคม ๒๕๒๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กระทรวงคมนาคมได้รับรายงาน
จากองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยว่า บริษัท Bell Canada International ได้ยื่นข้อเสนอขอ
เข้ามาจัดตั้งบริษัทมหาชนในประเทศไทย ชื่อ บริษัท Telestar จำกัด ขึ้นเพื่อดำเนินการสร้าง
ข่ายงานโทรศัพท์ในระบบ Digital Network และดำเนินกิจการโทรศัพท์แยกต่างหากจากข่ายงาน
และกิจการขององค์การโทรศัพท์ฯ เพื่อบริการธุรกิจขนาดกลางและขนาดใหญ่ รวมทั้งบริการส่วน
ราชการด้วย โทรศัพท์ในระบบ Digital Network ดังกล่าว สามารถพูดติดต่อกันได้เหมือน
โทรศัพท์ทั่วไปและสามารถส่งข้อมูลในลักษณะข้อความ ภาพหรือรหัส ภายในข่ายงานของบริษัท
Telestar จำกัด เองได้ นอกจากนี้ ยังสามารถหมุนเรียกติดต่อกับข่ายงานขององค์การโทรศัพท์ฯ
ได้ด้วย โดยบริษัท Telestar จำกัด จะกำหนดอัตราค่าบริการและเงื่อนไขในการใช้บริการขึ้นเอง
ทั้งนี้ ในการจัดตั้งบริษัท Telestar จำกัดดังกล่าว บริษัท Bell Canada International ได้เสนอให้
องค์การโทรศัพท์ฯ ถือหุ้นร้อยละ ๑๐ ของจำนวนหุ้นทั้งหมด

องค์การโทรศัพท์ฯ จึงได้แต่งตั้งคณะทำงานขึ้นเพื่อพิจารณาความเป็นไปได้ใน
ทางด้านกฎหมายของข้อเสนอดังกล่าว ซึ่งคณะทำงานได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นเป็น ๒ ฝ่าย คือ
ฝ่ายแรก เห็นว่า การดำเนินกิจการโทรศัพท์นั้น ตามพระราชบัญญัติโทรเลขและ
โทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๕ และมาตรา ๖ กำหนดให้เป็นสิทธิขาดของ
กรมไปรษณีย์โทรเลขแต่เพียงผู้เดียว ซึ่งสิทธิดังกล่าวปัจจุบันได้โอนมาเป็นขององค์การโทรศัพท์ฯ
ตามความในมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๔๗ และ
ตามพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๔๗ มาตรา ๙ (๖) ที่ให้
องค์การโทรศัพท์ฯ เข้าร่วมการงานกับบุคคลอื่นได้นั้น หมายถึงบุคคลนั้นสามารถจัดตั้งขึ้นโดย
ถูกต้องตามกฎหมายก่อน แต่ตามพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ไม่
เปิดโอกาสให้เอกชนทำกิจการดังกล่าวได้ และที่พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวระบุให้องค์การโทรศัพท์ฯ
ร่วมการงานหรือสมทบทุนกับบุคคลอื่นเพื่อประโยชน์แห่งกิจการขององค์การโทรศัพท์ฯ นั้น น่าจะ
หมายถึงการเข้าร่วมงานหรือสมทบทุนกับเอกชนในการผลิตอุปกรณ์ที่ใช้ในกิจการโทรศัพท์ เช่น
สายเคเบิลและเครื่องโทรศัพท์ เป็นต้น ซึ่งเป็นกิจการที่เอกชนสามารถทำได้ ดังนั้น การก่อตั้ง
บริษัท Telestar จำกัด เพื่อดำเนินกิจการโทรศัพท์ โดยบริษัท Telestar จำกัด เป็นผู้ดำเนิน

กิจการเอง ตามที่บริษัท Bell Canada International เสนอมา น่าจะต้องห้ามตามมาตรา ๕ และ มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า แม้มาตรา ๕ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติโทรเลขและ โทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ จะบัญญัติให้การดำเนินกิจการโทรศัพท์เป็นอำนาจสิทธิขาดของ กรมไปรษณีย์โทรเลข (องค์การโทรศัพท์ฯ) แต่เพียงผู้เดียว แต่เมื่อมาตรา ๖ แห่ง พระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๔๙๗ ระบุให้จัดตั้งองค์การโทรศัพท์ฯ ขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดดำเนินการและนำมาซึ่งความเจริญของกิจการโทรศัพท์ เพื่อ ประโยชน์แห่งรัฐและประชาชน และมาตรา ๙ (๖) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ได้บัญญัติให้ องค์การโทรศัพท์ฯ เข้าร่วมการงานหรือสมทบกับบุคคลอื่น เพื่อประโยชน์แห่งกิจการของ องค์การโทรศัพท์ฯ รวมทั้งเข้าเป็นหุ้นส่วนหรือถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคลได้ อีกทั้งมาตรา ๓๙ ระบุว่า ในการดำเนินกิจการขององค์การโทรศัพท์ฯ ให้คำนึงถึงประโยชน์ของรัฐและของ ประชาชน และมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๔๙๗ ได้ บัญญัติให้พระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ใช้บังคับต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ มีความขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๔๙๗ ดังนั้น การที่องค์การโทรศัพท์ฯ จะเข้าร่วมกับบริษัท Bell Canada International เพื่อจัดตั้ง บริษัท Telestar จำกัด ดำเนินกิจการโทรศัพท์โดยอาศัยมาตรา ๙ (๖) จึงน่าจะกระทำได้ โดยไม่ ขัดต่อมาตรา ๕ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗

องค์การโทรศัพท์ฯ ได้พิจารณาความเห็นของคณะทำงานทั้ง ๒ ฝ่ายแล้ว เห็นว่า องค์การโทรศัพท์ฯ น่าจะเข้าร่วมกับบริษัท Bell Canada International จัดตั้งบริษัทมหาชนขึ้น เพื่อดำเนินกิจการโทรศัพท์ตามข้อเสนอของบริษัทฯตามความเห็นของคณะทำงานฝ่ายที่สองได้ แต่เนื่องจากเป็นปัญหาข้อกฎหมายว่า การที่องค์การโทรศัพท์ฯจะเข้าร่วมดำเนินการตามข้อเสนอ ของบริษัท Bell Canada International นั้น จะเป็นการขัดกับพระราชบัญญัติโทรเลขและ โทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ และพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๗ หรือไม่ จึงเห็นควรขอหารือคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อพิจารณาวินิจฉัยปัญหาดังกล่าว ต่อไป

กระทรวงคมนาคมพิจารณาแล้วเห็นพ้องด้วยตามที่องค์การโทรศัพท์ฯ เสนอจึง ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้พิจารณา ปัญหาดังกล่าวโดยมีผู้แทนองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยเป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริง แล้ว พอสรุป ข้อเท็จจริงได้ดังนี้

ตามที่ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี (พลเอก เปรม ติณสูลานนท์) ได้เดินทางไปเยือน ประเทศแคนาดา เพื่อเชิญชวนให้นักลงทุนชาวแคนาดาเข้ามาลงทุนในประเทศไทยนั้น ปรากฏว่า บริษัท Bell Canada International อันเป็นบริษัทในเครือของบริษัท Bell Canada ซึ่งดำเนิน ธุรกิจเกี่ยวกับกิจการโทรศัพท์และโทรคมนาคมในประเทศแคนาดา ได้แสดงความสนใจที่จะมา

ลงทุนในโครงการทางด้านการโทรศัพท์และการโทรคมนาคมในประเทศไทย จึงได้ทำการสำรวจตลาดและความต้องการทางด้านโทรคมนาคมของประเทศไทยแล้ว เห็นว่า สามารถแยกผู้ให้บริการออกได้เป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นผู้ให้บริการตามบ้านและธุรกิจขนาดเล็ก ซึ่งมีจำนวนมากและมีความต้องการใช้บริการโทรศัพท์แบบธรรมดา ในอัตราค่าบริการค่อนข้างต่ำ ส่วนกลุ่มที่สองเป็นพวกธุรกิจขนาดกลางจนถึงขนาดใหญ่ และหน่วยงานของรัฐ ซึ่งมีความต้องการใช้บริการโทรคมนาคมที่ทันสมัยที่สุด ในอัตราค่าบริการพอสมควร ซึ่งบริษัท Bell Canada International เห็นว่า ควรจะมีการแบ่งการให้บริการแก่ผู้ให้บริการทั้งสองกลุ่มดังกล่าว โดยหน่วยงานของรัฐที่มีอยู่แล้ว คือ องค์การโทรศัพท์ฯ เป็นผู้ให้บริการแก่ผู้ให้บริการกลุ่มแรกต่อไป ส่วนผู้ให้บริการกลุ่มที่สองนั้น บริษัท Bell Canada International จะขอรับเป็นผู้ให้บริการเอง

บริษัท Bell Canada International จึงได้ยื่นข้อเสนอต่อองค์การโทรศัพท์ฯ ว่า จะตั้งบริษัทมหาชนขึ้นใหม่ในประเทศไทย ชื่อบริษัท Telestar จำกัด เพื่อให้บริษัทดังกล่าวนี้เป็นผู้ดำเนินการสร้างข่ายงานโทรศัพท์ขึ้นใหม่ในระบบ Digital Network แยกต่างหากจากข่ายงานขององค์การโทรศัพท์ฯ ซึ่งระบบ Digital Network นี้เป็นระบบโทรศัพท์อย่างหนึ่งที่ทันสมัยกว่าระบบ Analog ที่องค์การโทรศัพท์ฯ ใช้อยู่ในปัจจุบัน ระบบโทรศัพท์ใหม่นี้ สามารถใช้พูดติดต่อกันได้เหมือนโทรศัพท์ทั่วไปและสามารถส่งข้อมูลในลักษณะข้อความ ภาพหรือรหัส ภายในข่ายงานของบริษัท Telestar จำกัดเองได้ นอกจากนี้ยังสามารถใช้พูดติดต่อกับข่ายงานขององค์การโทรศัพท์ฯ ได้อีกด้วย โดยบริษัท Telestar จำกัด จะเป็นผู้ดำเนินกิจการโทรศัพท์ในข่ายงานดังกล่าวเอง ตลอดจนกำหนดอัตราค่าบริการและเงื่อนไขในการใช้บริการขึ้นเอง

ในการจัดตั้งบริษัท Telestar จำกัดนั้น บริษัท Bell Canada International ได้เสนอให้องค์การโทรศัพท์ฯ เข้าถือหุ้นร้อยละ ๑๐ ของจำนวนหุ้นทั้งหมดซึ่งทางบริษัทฯ จะจัดสรรให้โดยองค์การโทรศัพท์ฯ ไม่ต้องออกเงินใดๆ และให้องค์การโทรศัพท์ฯ เข้าร่วมในคณะกรรมการบริษัทฯ และในคณะกรรมการที่ปรึกษาของบริษัทฯ นอกจากนี้ภายในระยะ ๑๐ ปีของการดำเนินงาน จะจ่ายเงินปันผลให้แก่องค์การโทรศัพท์ฯ ประมาณ ๒๖ ล้านเหรียญสหรัฐ และค่าธรรมเนียมอนุญาตอีกประมาณ ๑๐๐ ล้านเหรียญสหรัฐ^๑

องค์การโทรศัพท์ฯ ได้พิจารณาข้อเสนอของบริษัท Bell Canada International แล้ว เห็นว่า ข้อเสนอดังกล่าวเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม อันจะเกิดผลดีทางด้านเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างยิ่ง แต่มีปัญหาทางด้านกฎหมายว่า กฎหมายที่ใช้บังคับเกี่ยวกับการงานด้านโทรศัพท์ในปัจจุบันนี้จะเปิดโอกาสให้ดำเนินการตามข้อเสนอดังกล่าวได้เพียงใด^๒ องค์การโทรศัพท์ฯ จึงได้แต่งตั้งคณะทำงานขึ้นเพื่อพิจารณาความเป็นไปได้ในทางด้านกฎหมายของข้อเสนอดังกล่าวซึ่งมีบทบัญญัติของกฎหมายในเรื่องนี้อยู่ดังนี้

การดำเนินกิจการโทรศัพท์นั้นแต่เดิมพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์

^๑สรุปข้อเสนอของบริษัท Bell Canada International แนบท้ายหนังสือหารือของกระทรวงคมนาคม ด่วนมาก ที่ คค ๐๒๐๖/๑๒๖๑๔ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๒๗ ที่มีถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๒หนังสือองค์การโทรศัพท์ฯ ที่ คค ๒.๓.๐๐/๖๑๖๔ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๒๗ ถึง ปลัดกระทรวงคมนาคม

พุทธศักราช ๒๕๗๗ มาตรา ๕^๓ และมาตรา ๖^๔ บัญญัติให้เป็นอำนาจสิทธิขาดของ กรมไปรษณีย์โทรเลขแต่ผู้เดียว อย่างไรก็ตาม มาตรา ๗^๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวให้อำนาจ แก่อธิบดีกรมไปรษณีย์ฯ ในอันที่จะออกใบอนุญาตเฉพาะให้แก่บุคคลใดให้ตั้ง ทำ หรือบำรุงการ โทรศัพท์ ณ ที่ใดที่หนึ่งภายในราชอาณาจักรได้ แต่มีข้อจำกัดว่าจะต้องเป็นไป “เพื่อใช้เอง” ส่วน เงื่อนไขและค่าธรรมเนียมในการอนุญาตนั้น ให้เป็นไปตามที่อธิบดีจะเห็นสมควร ต่อมา พระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้จัดตั้งองค์การโทรศัพท์ฯ ขึ้น เป็นนิติบุคคล^๖ให้มีวัตถุประสงค์ “เพื่อจัดดำเนินการและนำมาซึ่งความเจริญของกิจการโทรศัพท์ เพื่อประโยชน์แห่งรัฐและประชาชน และดำเนินธุรกิจอันเกี่ยวกับกิจการโทรศัพท์และธุรกิจอื่นที่ ต่อเนื่อง ใกล้เคียงกับ หรือซึ่งเป็นประโยชน์แก่กิจการโทรศัพท์”^๗ โดยให้องค์การโทรศัพท์ฯ ได้รับ สิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ บรรดาที่กฎหมายให้ไว้แก่กรมไปรษณีย์ฯ ในส่วนที่ว่าด้วยการโทรศัพท์^๘

^๓พระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๕๗๗

มาตรา ๕ รัฐบาลทรงไว้ซึ่งอำนาจสิทธิขาดที่จะตั้ง บำรุง และทำการโทรเลขและโทรศัพท์ ภายในราชอาณาจักรสยาม

อำนาจนี้ท่านมอบหมายให้ไว้แก่กรมไปรษณีย์โทรเลข

^๔พระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๕๗๗

มาตรา ๖ ภายในราชอาณาจักรสยาม ให้กรมไปรษณีย์โทรเลขมีสิทธิและหน้าที่แต่ผู้เดียวใน อันที่จะ

(๑) ตั้ง ทำ และบำรุงที่ทำกรโทรเลขและโทรศัพท์ในตำบลใด ๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นสมควร

(๒) ตั้งเสาและชิงสายลวด หรือวางสายลวด หรือสายลวดใหญ่ใต้ดินหรือใต้น้ำ หรือทำ กิจการอย่างอื่นเพื่อการคมนาคมทางโทรเลขหรือโทรศัพท์

(๓) รับ เก็บ ส่ง และส่งมอบข่าวสารและกระทำการงานอย่างอื่นทุกอย่างอันเกี่ยวแก่การโทร เลขหรือโทรศัพท์ตามระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง และกฎที่รัฐมนตรีได้ตั้งขึ้น

^๕พระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๕๗๗

มาตรา ๗ อธิบดีอาจออกใบอนุญาตเฉพาะให้แก่บุคคลใดให้ตั้ง ทำ หรือบำรุงการโทรเลข หรือโทรศัพท์ใดที่หนึ่งภายในราชอาณาจักร เพื่อใช้เอง โดยกำหนดเงื่อนไขและให้เสียเงินค่าธรรมเนียมตามที่ อธิบดีจะเห็นสมควร

^๖พระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๗

มาตรา ๗ ให้องค์การโทรศัพท์เป็นนิติบุคคล

^๗พระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๗

มาตรา ๖ ให้จัดตั้งองค์การขึ้นองค์การหนึ่ง เรียกว่า “องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย” มี วัตถุประสงค์เพื่อจัดดำเนินการและนำมาซึ่งความเจริญของกิจการโทรศัพท์เพื่อประโยชน์แห่งรัฐและประชาชน และดำเนินธุรกิจอันเกี่ยวกับกิจการโทรศัพท์และธุรกิจอื่นที่ต่อเนื่อง ใกล้เคียงกับ หรือซึ่งเป็นประโยชน์แก่ กิจการโทรศัพท์

^๘พระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๗

มาตรา ๑๖ ให้องค์การโทรศัพท์ได้รับสิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ บรรดาที่กฎหมายให้ไว้แก่ กรมไปรษณีย์โทรเลข ในส่วนที่ว่าด้วยการโทรศัพท์

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่การตั้ง ทำหรือบำรุงการโทรศัพท์ของกระทรวงกลาโหมที่

นอกจากนี้พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้บัญญัติต่อไปว่า ให้ใช้บังคับพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ในส่วนที่ว่าด้วยการโทรศัพท์ต่อไป ทั้งนี้ เพียงเท่าที่มีได้มีความบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัติฉบับนี้และที่มีได้มีความแย้งหรือขัดกับบทแห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้^๙ และเพื่อให้องค์การโทรศัพท์ฯ สามารถดำเนินการตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้ พระราชบัญญัติฉบับนี้จึงได้ให้อำนาจแก่องค์การโทรศัพท์ฯ ไว้ในมาตรา ๙ หลายประการ รวมทั้งร่วมการงานหรือสมทบกับบุคคลอื่น เพื่อประโยชน์แห่งกิจการขององค์การโทรศัพท์ รวมทั้งการเข้าเป็นหุ้นส่วนหรือถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคลใดๆ^{๑๐}

คณะทำงานได้พิจารณาข้อเสนอของบริษัท Bell Canada International ประกอบกับข้อกฎหมายดังกล่าวข้างต้นแล้ว มีความเห็นเป็น ๒ ฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายแรก เห็นว่า การดำเนินการกิจการโทรศัพท์นั้น ตามพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๕ (๑)^{๑๑} และมาตรา ๖^{๑๒} กำหนดให้เป็นสิทธิขาดของกรมไปรษณีย์ฯ แต่เพียงผู้เดียว ซึ่งสิทธิดังกล่าวปัจจุบันได้โอนมาเป็นขององค์การโทรศัพท์ฯ ตามความในมาตรา ๑๖^{๑๓} แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๗ และตามมาตรา ๙ (๖)^{๑๔} แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่ให้องค์การโทรศัพท์ฯ ร่วมการงานกับบุคคลอื่นได้นั้น หมายถึง บุคคลนั้นสามารถจัดตั้งขึ้นโดยถูกต้องตามกฎหมายก่อน แต่ตามพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ไม่เปิดโอกาสให้เอกชนทำการดังกล่าวได้และที่พระราชบัญญัติดังกล่าวระบุให้องค์การโทรศัพท์ฯ ร่วมการงานหรือสมทบทุนกับ

ใช้ในราชการทหารโดยเฉพาะ

“พระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๗

มาตรา ๑๘ พระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ และบรรดากฎหมายข้อบังคับที่ได้ออกตามพระราชบัญญัตินั้น ในส่วนที่ว่าด้วยการโทรศัพท์ ให้คงใช้บังคับต่อไป ทั้งนี้ เพียงเท่าที่มีได้มีความบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ และที่มีได้มีความแย้งหรือขัดกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

เพื่อประโยชน์แห่งการนำพระราชบัญญัติ และกฎข้อบังคับดังกล่าวในวรรคก่อนมาใช้บังคับต่อไปให้อ่านคำบางคำในพระราชบัญญัติ และกฎ ข้อบังคับนั้น ดังต่อไปนี้

คำว่า “กรม” และ “กรมไปรษณีย์โทรเลข”ให้อ่านว่า “องค์การโทรศัพท์

คำว่า “อธิบดี”ให้อ่านว่า “ผู้อำนวยการ”

คำว่า “พนักงานโทรศัพท์” และ “เจ้าหน้าที่โทรศัพท์”ให้อ่านว่า “พนักงาน”

^{๑๑}พระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๗

มาตรา ๙ เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวในมาตรา ๖ ให้องค์การโทรศัพท์ที่มีอำนาจรวมถึง

ฯลฯ

ฯลฯ

(๖) ร่วมการงานหรือสมทบกับบุคคลอื่น เพื่อประโยชน์แห่งกิจการขององค์การโทรศัพท์ รวมทั้งการเข้าเป็นหุ้นส่วนหรือถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคลใด ๆ

^{๑๑}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๓)

^{๑๒}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๔)

^{๑๓}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๕)

^{๑๔}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑๐)

บุคคลอื่นเพื่อประโยชน์แห่งกิจการขององค์การโทรศัพท์ฯ นั้น น่าจะหมายถึงการเข้าร่วมงานหรือสมทบทุนกับเอกชนในการผลิตอุปกรณ์ที่ใช้ในกิจการโทรศัพท์ เช่น สายเคเบิล และเครื่องโทรศัพท์ เป็นต้น ซึ่งเป็นกิจการที่เอกชนสามารถทำได้ ดังนั้น การก่อตั้งบริษัท Telestar จำกัด เพื่อดำเนินกิจการโทรศัพท์ โดยบริษัท Telestar จำกัด เป็นผู้ดำเนินการเองตามที่บริษัท Bell Canada International เสนอมา น่าจะต้องห้ามตามมาตรา ๕ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า แม้มาตรา ๕ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ จะบัญญัติให้การดำเนินการโทรศัพท์เป็นอำนาจสิทธิขาดของกรมไปรษณีย์ฯ (องค์การโทรศัพท์ฯ) แต่เพียงผู้เดียว แต่ในเมื่อมาตรา ๖^๙ แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๔๙๗ ระบุให้จัดตั้งองค์การโทรศัพท์ฯ ขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดดำเนินการและนำมาซึ่งความเจริญของกิจการโทรศัพท์ เพื่อประโยชน์แห่งรัฐและประชาชน และมาตรา ๙(๖)^{๑๐} แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ได้บัญญัติให้องค์การโทรศัพท์ฯ เข้าร่วมการงานหรือสมทบกับบุคคลอื่น เพื่อประโยชน์แห่งกิจการขององค์การโทรศัพท์ฯ รวมทั้งเข้าเป็นหุ้นส่วนหรือถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคลได้ ทั้งมาตรา ๓๙^{๑๑} ระบุว่า ในการดำเนินการกิจการขององค์การโทรศัพท์ฯ ให้คำนึงถึงประโยชน์ของรัฐและของประชาชนและมาตรา ๑๘^{๑๒} แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๔๙๗ ได้บัญญัติให้พระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ใช้บังคับต่อไปเพียงเท่าที่ไม่มีความขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๔๙๗ ดังนั้น การที่องค์การโทรศัพท์ฯ จะเข้าร่วมกับบริษัท Bell Canada International เพื่อจัดตั้งบริษัท Telestar จำกัด ดำเนินกิจการโทรศัพท์โดยอาศัยมาตรา ๙ (๖) จึงน่าจะกระทำโดยไม่ขัดต่อมาตรา ๕ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้พิจารณาความเห็นของคณะทำงานทั้งสองฝ่ายแล้ว มีข้อสังเกตเบื้องต้นว่า ความเห็นของคณะทำงาน ฝ่ายที่สองนั้นเป็นการตีความอันสืบเนื่องมาจากการตั้งประเด็นที่ว่า องค์การโทรศัพท์ฯ จะอาศัยอำนาจตามมาตรา ๙ (๖) แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๔๙๗ เข้าร่วมกับบริษัท Bell Canada International จัดตั้งบริษัท Telestar จำกัด ขึ้นเพื่อดำเนินกิจการโทรศัพท์ ได้หรือไม่ โดยมีสมมุติฐานว่า ถ้าหากองค์การโทรศัพท์ฯ เข้าร่วมกับบริษัท Bell Canada International จัดตั้งบริษัท Telestar จำกัด ได้แล้ว ก็จะมีผลทำให้บริษัท Telestar จำกัด สามารถดำเนินการกิจการโทรศัพท์ได้เองไปด้วยโดยอัตโนมัติซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๙โปรดดูเชิงอรรถที่ (๗)

^{๑๐}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑๐)

^{๑๑}พระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๔๙๗

มาตรา ๓๙ ในการดำเนินการกิจการขององค์การโทรศัพท์ฯ ให้คำนึงถึงประโยชน์ของรัฐและของประชาชน

^{๑๒}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๙)

(กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) เห็นว่า การตั้งประเด็นเช่นนั้นอาจจะยังไม่ตรงกับข้อเท็จจริง อันเป็นที่มาของข้อหาหรือในเรื่องนี้ เนื่องจากตามข้อเสนอของบริษัท Bell Canada International นั้น บริษัท Telestar จำกัด จะเป็นผู้ดำเนินการโทรศัพท์เองทั้งหมดในข่ายงานของบริษัทฯ องค์การโทรศัพท์ฯ คงมีส่วน “ร่วมการงาน” ในบริษัทดังกล่าว โดยการถือหุ้นร้อยละ ๑๐ ของจำนวนหุ้นทั้งหมด และเข้าร่วมในคณะกรรมการบริษัทฯ และคณะกรรมการที่ปรึกษาของบริษัทฯ เท่านั้น ผู้ที่จะดำเนินการโทรศัพท์ตามข้อเสนอดังกล่าวก็คือ บริษัท Telestar จำกัด มิใช่องค์การโทรศัพท์ฯ ดังนั้น ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยในเรื่องนี้จึงน่าจะมีว่า ข้อเสนอของบริษัท Bell Canada International ที่จะให้องค์การโทรศัพท์ฯ เข้าถือหุ้นร้อยละ ๑๐ ในบริษัท Telestar จำกัด ที่บริษัท Bell Canada International จะจัดตั้งขึ้น เพื่อให้บริษัท Telestar จำกัด เป็นผู้สร้างและดำเนินการข่ายงานโทรศัพท์แยกต่างหากจากข่ายงานและกิจการขององค์การโทรศัพท์ฯ นั้น จะเป็นการขัดกับพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ และพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๗ หรือไม่ ซึ่งก็ได้รับคำชี้แจงจากผู้แทนองค์การโทรศัพท์ฯ ว่า เป็นประเด็นที่แท้จริงที่ประสงค์จะขอหารือ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวแล้ว มีความเห็นดังนี้

พระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๕ และมาตรา ๖ ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า

“มาตรา ๕ รัฐบาลทรงไว้ซึ่งอำนาจสิทธิขาดที่จะตั้ง บำรุง และทำการโทรเลขและโทรศัพท์ภายในราชอาณาจักรสยาม

อำนาจนี้ท่านมอบหมายให้ไว้แก่กรมไปรษณีย์โทรเลข

มาตรา ๖ ภายในราชอาณาจักรสยาม ให้กรมไปรษณีย์โทรเลขมีสิทธิและหน้าที่แต่ผู้เดียว_ในอันที่จะ

(๑) ตั้ง ทำ และบำรุงที่ทำกรโทรเลขและโทรศัพท์ในตำบลใด ๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นสมควร

(๒) ตั้งเสาและขึงสายลวด หรือวางสายลวด หรือสายลวดใหญ่ใต้ดินหรือใต้น้ำ หรือทำกิจการอื่นเพื่อการคมนาคมทางโทรเลขหรือโทรศัพท์

(๓) รับ เก็บ ส่ง และส่งมอบข่าวสารและกระทำการงานอย่างอื่นทุกอย่างอันเกี่ยวแก่การโทรเลขหรือโทรศัพท์ตามระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง และกฎที่รัฐมนตรีได้ตั้งขึ้น”

คำว่า “อำนาจสิทธิขาด” (หรืออำนาจผูกขาด (monopoly)) ในมาตรา ๕ ดังกล่าวก็ดี และคำว่า “มีสิทธิและหน้าที่แต่ผู้เดียว” ในมาตรา ๖ ดังกล่าวก็ดี มีความหมายชัดเจนอยู่ในตัวแล้วว่า พระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ต้องการสงวนการดำเนินการโทรศัพท์ในราชอาณาจักรไว้ให้แก่กรมไปรษณีย์ฯ ดังนั้น เอกชนหรือบุคคลอื่นใดจะมาดำเนินการโทรศัพท์แข่งขันกับกรมไปรษณีย์ฯ ไม่ได้

ต่อมาเมื่อมีการจัดตั้งองค์การโทรศัพท์ฯ ขึ้นโดยพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๗ พระราชบัญญัติฉบับนี้ก็มีจุดมุ่งหมายแต่เพียงว่า

ต้องการ”จัดแยกกิจการโทรศัพท์ในเขตจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ซึ่งกองโทรศัพท์ กรมไปรษณีย์โทรเลขดำเนินการอยู่ และกิจการโทรศัพท์ในเขตจังหวัดอื่นกับกิจการโทรศัพท์ทางไกลซึ่งกองโทรเลข กรมไปรษณีย์โทรเลขดำเนินการอยู่นั้น มารวมกันจัดตั้งขึ้นเป็น องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ดำเนินกิจการโทรศัพท์ให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น...”^{๑๙} “มิได้มี จุดมุ่งหมายที่จะยกเลิกหลักการเดิมที่ให้การดำเนินการโทรศัพท์ในราชอาณาจักรเป็นอำนาจ สิทธิขาดของรัฐบาลแต่อย่างใด พระราชบัญญัติฉบับนี้เพียงแต่ต้องการโอนทั้งสิทธิและหน้าที่ใน การดำเนินการกิจการโทรศัพท์ในราชอาณาจักรแต่ผู้เดียวของกรมไปรษณีย์ฯ มาเป็นของ องค์การโทรศัพท์ฯ เท่านั้น ดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติในมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่ บัญญัติว่า

“มาตรา ๑๖ ให้องค์การโทรศัพท์ที่ได้รับสิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ บรรดาที่กฎหมายให้ไว้แก่กรมไปรษณีย์โทรเลข ในส่วนที่ว่าด้วยการโทรศัพท์”

ส่วนมาตรา ๙ (๖) ^{๒๐}แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๔๙๗ นั้น เป็นแต่เพียงบทบัญญัติที่ให้อำนาจแก่องค์การโทรศัพท์ฯ ในอันที่จะดำเนินการ ตามวัตถุประสงค์ขององค์การโทรศัพท์ฯ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๖ ^{๒๑}แห่งพระราชบัญญัติฉบับ เดียวกันนี้ ซึ่งตามมาตรา ๖ ดังกล่าว องค์การโทรศัพท์นอกจากจะมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดดำเนิน กิจการโทรศัพท์โดยตรงแล้ว ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินธุรกิจอื่นที่ต่อเนื่อง ใกล้เคียงกับ หรือซึ่ง เป็นประโยชน์แก่กิจการโทรศัพท์ได้อีกด้วย ซึ่งเมื่อพิจารณาบทบัญญัติในมาตรา ๖ มาตรา ๙ และ มาตรา ๑๖ ^{๒๒}แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๔๙๗ ประกอบกัน แล้ว ย่อมหมายความว่า ในการดำเนินการโทรศัพท์นั้นกฎหมายสงวนไว้ให้เป็นสิทธิและหน้าที่ ขององค์การโทรศัพท์ฯ แต่ผู้เดียว เอกชนหรือบุคคลอื่นใดจะมาดำเนินการโทรศัพท์แข่งขันกับ องค์การโทรศัพท์ฯ ไม่ได้ แต่ในทางกลับกันในส่วนที่เกี่ยวกับธุรกิจอื่นที่ต่อเนื่อง ใกล้เคียงกับ หรือซึ่งเป็นประโยชน์แก่กิจการโทรศัพท์ เช่น การผลิตหรือจำหน่ายเครื่องโทรศัพท์ เสาโทรศัพท์ หรือสายโทรศัพท์ เป็นต้น ซึ่งกฎหมายมิได้สงวนไว้ให้อำนาจสิทธิขาดขององค์การโทรศัพท์ฯ นั้น กฎหมายให้อำนาจแก่องค์การโทรศัพท์ฯ ที่จะดำเนินธุรกิจดังกล่าวได้ โดยองค์การโทรศัพท์ฯ จะดำเนินธุรกิจดังกล่าวเองก็ได้ หรือจะ “ร่วมกิจการหรือสมทบกับบุคคลอื่น..รวมทั้งการเข้าเป็น

^{๑๙}เหตุผลของพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๔๙๗

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้คือ เพื่อความสะดวกในการ ติดต่อสื่อสารของประชาชน สมควรจะได้ปรับปรุงบริการโทรศัพท์ทุกประเภทให้มีขยายกว้างขวางและทันสมัย ยิ่งขึ้นทุกจังหวัด โดยจัดตั้งเป็นองค์การ

จึงเห็นสมควรจัดแยกกิจการโทรศัพท์ในเขตจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ซึ่งกอง โทรศัพท์ กรมไปรษณีย์โทรเลขดำเนินการอยู่ และกิจการโทรศัพท์ในเขตจังหวัดอื่นกับกิจการโทรศัพท์ทางไกล ซึ่งกองโทรเลข กรมไปรษณีย์โทรเลข ดำเนินการอยู่นั้น มารวมกันจัดตั้งขึ้นเป็นองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ดำเนินกิจการโทรศัพท์ให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นเพื่อประโยชน์แห่งรัฐและประชาชนสืบไป

^{๒๐}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑๐)

^{๒๑}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๗)

^{๒๒}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๘)

หุ้นส่วนหรือถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคลใด ๆ” ตามมาตรา ๙(๖) ดังกล่าวก็ได้ แต่ต้องเป็นไป” เพื่อประโยชน์แห่งกิจการขององค์การโทรศัพท์”

ในกรณีที่องค์การโทรศัพท์ฯ เห็นสมควรใช้อำนาจตามมาตรา ๙ (๖)^{๒๓}ร่วมการงานหรือสมทบกับบุคคลอื่น” หรือ “เข้าเป็นหุ้นส่วนหรือถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคลใด ๆ” ก็มิได้มีผลทำให้ “บุคคลอื่น” หรือ “นิติบุคคล” นั้นได้รับสิทธิและหน้าที่ขององค์การโทรศัพท์ฯ ในการดำเนินกิจการโทรศัพท์ในราชอาณาจักรแต่ผู้เดียวไปด้วย เพราะนอกจากจะเป็นคนละนิติบุคคลกันแล้ว กฎหมายยังเจาะจงไว้อย่างชัดแจ้งว่าสิทธิและหน้าที่ดังกล่าวเป็นขององค์การโทรศัพท์ฯ แต่เพียงผู้เดียว

ถ้าหากจะตีความว่า ในเมื่อมาตรา ๙ (๖) แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๔๙๗ ขัดแย้งกับมาตรา ๕ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ และโดยผลของมาตรา ๑๔^{๒๔}แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๔๙๗ มาตรา ๕ และมาตรา ๖ ดังกล่าวย่อมจะไม่มีผลใช้บังคับอีกต่อไปแล้ว ก็จะเป็นการขัดแย้งกับมาตรา ๑๖^{๒๕}แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๔๙๗ ที่บัญญัติว่า ให้องค์การโทรศัพท์ฯ ได้รับสิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ บรรดาที่กฎหมายให้ไว้แก่กรมไปรษณีย์โทรเลข ในส่วนที่ว่าด้วยการโทรศัพท์ และเท่ากับว่ามาตรา ๙ (๖) และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันขัดแย้งกันเอง

นอกจากนี้ ถ้าหากจะพิจารณาเปรียบเทียบกับบทบัญญัติในกฎหมายอื่น ๆ ก็จะได้เห็นว่า ในกรณีที่กฎหมายต้องการจะให้รัฐมีอำนาจผูกขาดในกิจการใด ก็มักจะระบุไว้อย่างชัดเจน เช่น พระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ.๒๕๐๙ มาตรา ๑๖^{๒๖} แต่ถ้ากฎหมายไม่ต้องการให้รัฐมีอำนาจผูกขาดหรือมอบอำนาจให้ฝ่ายบริหารเป็นผู้ใช้ดุลพินิจเอาเองว่า ควรจะกำหนดให้มีการผูกขาดในกิจการใดหรือไม่ กฎหมายก็จะบัญญัติเปิดช่องไว้ให้ เช่น ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๑๕(ข้อ ๓ ข้อ ๔ และข้อ ๗)^{๒๗}

^{๒๓}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑๐)

^{๒๔}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๙)

^{๒๕}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๘)

^{๒๖}พระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ.๒๕๐๙

มาตรา ๑๖ การประกอบอุตสาหกรรมบุหรี่ยิกาแรตเป็นการผูกขาดของรัฐ

^{๒๗}ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๘

ข้อ ๓ กิจการดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นกิจการค้าขายอันเป็นสาธารณูปโภค

(๑) การรถไฟ

(๒) การรถราง

(๓) การชุดคลอง

(๔) การเดินอากาศ

(๕) การประปา

(๖) การชลประทาน

(๗) การไฟฟ้า

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) จึงเห็นว่า การดำเนินการตามข้อเสนอของบริษัท Bell Canada International ที่จะให้องค์การโทรศัพท์ฯ เข้าถือหุ้นร้อยละ ๑๐ ของจำนวนหุ้นทั้งหมด ในบริษัท Telestar จำกัด เพื่อให้บริษัท Telestar จำกัด เป็นผู้ดำเนินการขายงานโทรศัพท์เองโดยแยกต่างหากจากขายงานและกิจการขององค์การโทรศัพท์ฯ นั้น ไม่อาจกระทำได้เพราะเป็นการขัดต่อพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๕^{๒๘} และมาตรา ๖^{๒๙} ประกอบกับมาตรา ๑๖^{๓๐} แห่งพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๗

อย่างไรก็ดี คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) มีข้อสังเกตว่า ถ้าหากรัฐบาลเห็นว่าการดำเนินการตามข้อเสนอของบริษัท Bell Canada International สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลและจำเป็นประโยชน์ต่อกิจการโทรศัพท์ของประเทศเป็นส่วนรวมแล้ว ก็ควรจะดำเนินการแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ต่อไป โดยเฉพาะพระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพท์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งประกาศใช้มาเป็นเวลานานแล้ว

(ลงชื่อ) อมร จันทรมบูรณ์

(นายอมร จันทรมบูรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พุดศักราช ๒๕๒๗

(๘) การผลิตเพื่อจำหน่ายหรือจำหน่ายก๊าซโดยระบบเส้นท่อไปยังอาคารต่างๆ

(๙) บรรดากิจการอื่นอันกระทบกระเทือนถึงความปลอดภัยหรือผาสุกของประชาชนตามที่ระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกา

การตราพระราชกฤษฎีกาตาม (๙) ให้กำหนดกระทรวงผู้มีความอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับกิจการนั้นด้วย

ข้อ ๔ ห้ามมิให้บุคคลใดประกอบกิจการค้าขายอันเป็นสาธารณูปโภคเว้นแต่จะได้รับอนุญาตหรือได้รับสัมปทานจากรัฐมนตรี

ฯลฯ

ฯลฯ

ข้อ ๗ ในการอนุญาตหรือให้สัมปทานตามข้อ ๔ และข้อ ๕ รัฐมนตรีจะกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ตามที่เห็นว่าจำเป็นเพื่อความปลอดภัยหรือผาสุกของประชาชนไว้ด้วยก็ได้

เงื่อนไขที่กำหนดตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีจะแก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมก็ได้ แต่ต้องกำหนดระยะเวลาการใช้บังคับเงื่อนไขที่แก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมตามที่รัฐมนตรีเห็นสมควร

^{๒๘}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๓)

^{๒๙}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๔)

^{๓๐}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๘)